

Nr 100

Av fru **Lindberg** och fru **Svensson**, om fri akutvård å sjukhus för folk- och förtidspensionärer.

(Lika lydande med motion nr 64 i Första kammaren)

I lagen om allmän försäkring är i kap. 4 angivet särskilda bestämmelser om sjukförsäkring. I 3 § regleras de förmåner i fråga om sjukpenning eller ersättning för sjukhusvård som förtids- eller folkpensionär åtnjuter. Paragrafen har följande lydelse:

För tid efter ingången av den månad, varunder försäkrad fyllt sextiosju år eller dessförinnan börjat åtnjuta ålderspension enligt denna lag må sjukpenning eller ersättning för sjukhusvård icke utgå för mer än sammanlagt etthundraåttio dagar. Vad nu sagts skall i fråga om ersättning för sjukhusvård äga motsvarande tillämpning för tid, varunder den försäkrade åtnjuter hel förtidspension, och skall med sådan tid jämföras efterföljande tid, därest förtidspension upphört att utgå med månaden näst före den, varunder den försäkrade fyller sextiosju år.

Begränsningen i sjukhjälpstiden torde ha tillkommit för att förhindra att den som intages å sjukhem för långvarigt sjuka eller för långtidsvård å mentalsjukhus, skall få tillgodogöra sig förmånen av fri sjukvård under obegränsad tid. För folkpensionär, som intages på sjukhem för långvarigt sjuka eller blir intagen på mentalsjukhus för långtidsvård och vårdas där mer än 180 dagar, kan det antagas att det blir fråga om varaktig vård. I sådana fall kan det anses rimligt, att pensionären efter 180 dagar har att av sin pension bestrida den vårdavgift som patienten själv har att vidkännas. Många folkpensionärer har tidigare tillhört den erkända sjukkassan. All sjukpenning eller sjukhusvård de erhållit i den erkända sjukkassan efter fyllda 67 år sammanräknas med de dagar som de erhåller från den allmänna sjukkassan eller den allmänna försäkringskassan. Detta har till följd att det för en del folkpensionärer återstår inga alls eller mycket få av de 180 dagar som deras sjukhjälpstid är maximerad till. Folkpensionärerna får sålunda ofta vidkännas utgift för vård vid intagning å lasarett och sjukhus. Det kan anses betungande för den som endast har folkpension.

En del lasarett har till sitt förfogande fondmedel och kan bevilja ett antal pensionärer frisäng genom ianspråktagande av dessa fondmedel. Någon lösning på problemet innebär emellertid icke detta enär möjligheten att få bidrag är skiftande på olika lasarett.

Enligt vår mening är det önskvärt att folk- och förtidspensionärer kunde, liksom övriga medborgare vilka endast har sjukvårdsförsäkring, erhålla fri sjukhusvård utan begränsning vid intagning å sjukhus för akutvård.

Under hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att 1961 års sjukförsäkringsutredning måtte få i uppdrag att utreda frågan om befrielse för folk- och förtidspensionärer att erlägga vårdavgift vid intagning å sjukhus för akutvård.

Stockholm den 19 januari 1966

Marta Lindberg

Rosa Svensson
